

"Laudato si'" en 100 cites. L'encíclica ecològica de Francesc

Dij, 18/06/2015 per Catalunya Religió

100 cites de la [versió catalana](#) de l'encíclica del papa Francesc sobre ecologia: "Laudato, si', sobre la cura de la casa comuna". La versió catalana ja està publicada per l'[Editorial Claret](#) que s'ha encarregat de la traducció.

-«Laudato si', mi Signore» - «Lloat sigueu, Senyor meu», cantava sant Francesc d'Assís. En aquest formós càntic ens recordava que la nostra casa de tots és també com una germana, amb la qual compartim l'existència, i com una mare bella que ens acull entre els seus braços. (1)

-Aquesta germana clama pel dany que li provoquem a causa de l'ús irresponsable i de l'abús dels béns que Déu hi ha posat. Hem crescut pensant que érem els seus propietaris i dominadors, autoritzats a espoliar-la. (2)

-Davant la deterioració ambiental global, vull adreçar-me a cada persona que habita aquest planeta. En la meva exhortació [Evangelii gaudium](#), vaig escriure als membres de l'Església amb vista a mobilitzar un procés de reforma missionera encara pendent. En aquesta encíclica, intento especialment entrar en diàleg amb tothom a propòsit de la nostra casa de tots. (3)

-La destrucció de l'ambient humà és una cosa molt seriosa, perquè Déu no sols va encomanar el món a l'ésser humà, sinó que la seva pròpia vida és un do que ha de ser protegit de diverses formes de degradació. (5)

-Una ecologia integral requereix obertura envers categories que transcendeixen el llenguatge de les matemàtiques o de la biologia, i ens connecten amb l'essència del que és humà. (11)

-La pobresa i l'austeritat de sant Francesc no eren un ascetisme merament exterior, sinó quelcom més radical: una renúncia a convertir la realitat en mer

objecte d'ús i de domini. (12)

-El desafiament urgent de protegir la nostra casa de tots inclou la preocupació d'unir tota la família humana en la recerca d'un desenvolupament sostenible i integral, ja que sabem que les coses poden canviar. (...) Com és possible que es pretengui construir un futur millor sense pensar en la crisi de l'ambient i en els sofriments dels exclosos. (13)

-Lamentablement, molts esforços per buscar solucions concretes a la crisi ambiental solen ser frustrats no sols pel rebuig dels poderosos, sinó també per la falta d'interès dels altres. (...) Necessitem una solidaritat universal nova. (14)

I. Allò que està succeint a casa nostra

-La terra, la nostra casa, sembla convertir-se cada vegada més en un immens dipòsit de porqueria. En molts llocs del planeta, els ancians enyoren els paisatges d'altres temps, que ara es veuen inundats d'escombraries. (21)

-Aquests problemes estan íntimament lligats a la cultura del rebuig, que afecta tant els éssers humans exclosos com les coses que ràpidament es converteixen en escombraries. Advertim, per exemple, que la major part del paper que es produeix es desaprofita i no es recicla. (...) El sistema industrial, al final del cicle de producció i de consum, no ha desenvolupat la capacitat d'absorbir i reutilitzar residus i deixalles. (22)

-La humanitat és cridada a prendre consciència de la necessitat de realitzar canvis d'estils de vida, de producció i de consum, per a combatre aquest escalfament o, almenys, les causes humanes que el produeixen o accentuen. (23)

-Si l'actual tendència continua, aquest segle podria ser testimoni de canvis climàtics inaudits i d'una destrucció sense precedents dels ecosistemes, amb greus conseqüències per a tots nosaltres. El creixement del nivell del mar, per exemple, pot crear situacions d'extrema gravetat. (24)

-És tràgic l'augment dels migrants fugint de la misèria empitjorada per la degradació ambiental, que no són reconeguts com a refugiats en les convencions internacionals i porten el pes de les seves vides abandonades sense cap protecció normativa. Lamentablement, hi ha una general indiferència davant aquestes tragèdies. (25)

-Molts d'aquells qui tenen més recursos i poder econòmic o polític semblen concentrar-se sobretot a emascarar els problemes i a amagar els símptomes, mirant només de reduir alguns impactes negatius del canvi climàtic. (26)

-Ja s'han superat certs límits màxims d'explotació del planeta sense que hàgim resolt el problema de la pobresa. (27)

-L'accés a l'aigua potable i segura és un dret humà bàsic, fonamental i universal, perquè determina la supervivència de les persones, i per tant és condició per a l'exercici dels altres drets humans. Aquest món té un greu deute social amb els pobres que no tenen accés a l'aigua potable. (30)

-Per la nostra causa, milers d'espècies ja no donaran glòria a Déu amb la seva existència ni podran comunicar-nos el seu propi missatge. No hi tenim dret. (33)

-Potser ens inquieta saber de l'extinció d'un mamífer o d'un ocell, per la seva major visibilitat. Però per al bon funcionament dels ecosistemes també són necessaris els fongs, les algues, els cucs, els insectes, els rèptils i la innombrable varietat de microorganismes. (34)

-Observant el món advertim que aquest nivell d'intervenció humana, sovint al servei de les finances i del consumisme, fa que la terra en què vivim en realitat es torni menys rica i bella (...) D'aquesta manera, sembla que pretenguéssim substituir una bellesa irreemplaçable i irrecuperable, per una altra creada per nosaltres. (35)

-El cost dels danys que s'ocasionen per la descurança egoista és moltíssim més alt que el benefici econòmic que es pugui obtenir. (36)

-No és propi d'habitants d'aquest planeta viure cada vegada més inundats de ciment, asfalt, vidre i metalls, privats del contacte físic amb la natura. (44)

-La veritable saviesa, producte de la reflexió, del diàleg i del trobament generós entre les persones, no s'aconsegueix amb una mera acumulació de dades que acaba saturant i obnubilant, en una espècie de contaminació mental. (47)

-No sol haver-hi consciència clara dels problemes que afecten particularment els exclosos. (...) Un veritable plantejament ecològic es converteix sempre en un plantejament social, que ha d'integrar la justícia en les discussions sobre l'ambient, per tal d'escoltar tant el clamor de la terra com el clamor dels pobres. (49)

-Culpar l'augment de la població i no el consumisme extrem i selectiu d'alguns, és una manera de no afrontar els problemes. Es pretén legitimar així el model distributiu actual, en què una minoria es creu amb el dret de consumir en una proporció que seria impossible generalitzar, perquè el planeta no podria ni tan sols contenir els residus de semblant consum. (50)

-Hi ha un veritable «deute ecològic», particularment entre el Nord i el Sud, relacionat amb desequilibris comercials amb conseqüències en l'àmbit ecològic, com també en l'ús desproporcionat dels recursos naturals dut a terme històricament per alguns països. (51)

-Necessitem enfortir la consciència que som una sola família humana. No hi ha fronteres ni barreres polítiques o socials que ens permetin aïllar-nos, i per això mateix tampoc no hi ha espai per a la globalització de la indiferència. (52)

-Aquestes situacions provoquen el gemec de la germana terra, que s'uneix al gemec dels abandonats del món, amb un clamor que ens reclama un altre rumb. Mai no hem maltractat i ferit la nostra casa de tots com en els darrers dos segles. (53)

-Crida l'atenció la feblesa de la reacció política internacional. El sotmetiment de la política davant la tecnologia i les finances es mostra en el fracàs de les Cimeres mundials sobre medi ambient. (...) En la realitat qualsevol intent de les organitzacions socials per modificar les coses serà vist com una molèstia provocada per il·lusos romàntics o com un obstacle a esquivar.. (54)

-Si algú observés des de fora la societat planetària, s'estranyaria davant semblant

comportament que a vegades sembla suïcida. (55)

-La degradació ambiental i la degradació humana i ètica estan íntimament unides. Molts diran que no tenen consciència de realitzar accions immorals, perquè la distracció constant ens pren la valentia d'advertir la realitat d'un món limitat i finit. (56)

-És previsible que, davant l'esgotament d'alguns recursos, es vagi creant un escenari favorable per a noves guerres, disfressades rere nobles reivindicacions. (57)

-Com sol passar en èpoques de profundes crisis, que requereixen decisions valentes, tenim la temptació de pensar que el que s'està esdevenint no és veritat. (...) Aquest comportament evasiu ens serveix per a continuar amb els nostres estils de vida de vida, de producció i de consum. És la manera com l'ésser humà s'espavila per alimentar tots els vicis autodestructius: intentant no veure'ls, lluitant per no reconèixer-los, postergant les decisions importants, actuant com si no passés res. (59)

-Sobre moltes qüestions concretes l'Església no té per què proposar una paraula definitiva i entén que ha d'escoltar i promoure el debat honest entre els científics, respectant la diversitat d'opinions. Però n'hi ha prou de mirar la realitat amb sinceritat per a veure que hi ha una gran deterioració de la nostra casa de tots. (61)

II. L'Evangeli de la creació

-Si de debò volem construir una ecologia que ens permeti de guarir tot el que hem destruït, llavors cap branca de les ciències i cap forma de saviesa no pot ser apartada, tampoc la religiosa amb el seu propi llenguatge. A més, l'Església Catòlica està oberta al diàleg amb el pensament filosòfic, i això li permet produir diverses síntesis entre la fe i la raó. (63)

-No som Déu. La terra ens precedeix i ens ha estat donada. (...) hem de rebutjar amb força que, del fet de ser creats a imatge de Déu i del mandat de dominar la terra, se'n dedueixi un domini absolut sobre les altres criatures. (67)

-La Bíblia no dona lloc a un antropocentrisme despòtic que es desentengui de les altres criatures. (68)

-La millor manera de posar en el seu lloc l'ésser humà, i de posar fi a la seva pretensió de ser un dominador absolut de la terra, és tornar a proposar la figura d'un Pare creador i únic amo del món. (75)

-El pensament judeo-cristià va desmitificar la natura. Sense deixar d'admirar-la per la seva esplendor i la seva immensitat, ja no li va atribuir un caràcter diví. D'aquesta manera es destaca encara més el nostre compromís davant d'ella. Un retorn a la natura no pot ser a costa de la llibertat i la responsabilitat de l'ésser humà. (78)

-Essent creats pel mateix Pare, tots els éssers de l'univers estem units per llaços invisibles i conformem una espècie de família universal, una sublim comunió que ens mou a un respecte sagrat, afectuós i humil. (89)

-Una divinització de la terra ens privaria de la crida a col·laborar amb ella i a protegir la seva fragilitat. (90)

-No pot ser real un sentiment d'íntima unió amb els altres éssers de la natura si al mateix temps en el cor no hi ha tendresa, compassió i preocupació pels éssers humans. És evident la incoherència de qui lluita contra el tràfic d'animals en perill d'extinció, però resta completament indiferent davant el tràfic de persones, es desentén dels pobres o s'entesta a destruir un altre ésser humà que li desagrada. Això posa en perill el sentit de la lluita per l'ambient. (91)

-El principi de la subordinació de la propietat privada a la destinació universal dels béns i, per tant, el dret universal al seu ús és una «regla d'or» del comportament social. (93)

-Jesús vivia en harmonia plena amb la creació, i els altres se'n meravellaven (...) No semblava pas com un asceta separat del món o enemic de les coses agradables de la vida. (98)

-Per a la comprensió cristiana de la realitat, el destí de tota la creació passa pel misteri de Crist, que és present des de l'origen de totes les coses. (99)

III. L'arrel humana de la crisi ecològica

-No ens servirà descriure els símptomes, si no reconeixem l'arrel humana de la crisi ecològica. (101)

-Mai la humanitat no havia tingut tant poder sobre ella mateixa i res no garanteix que el farà servir bé, sobretot si es considera la manera com l'està emprant. (...) En mans de qui està i pot arribar a estar tant poder? És tremendament perillós que resideixi en una petita part de la humanitat. (104)

-La intervenció humana en la natura sempre s'ha esdevingut, però (...) d'aquí es passa fàcilment a la idea d'un creixement infinit o il·limitat, que ha entusiasmat tant economistes, financers i tecnòlegs. Suposa la mentida de la disponibilitat infinita dels béns del planeta, que mena a «esprémer-lo» fins al límit i més enllà del límit. (106)

-S'ha tornat contracultural elegir un estil de vida amb objectius que puguin ser almenys en part independents de la tècnica, dels seus costos i del seu poder globalitzador i massificador. De fet, la tècnica té una inclinació a buscar que res no quedi fora de la seva fèrria lògica. (108)

-No s'han après les lliçons de la crisi financera mundial i amb molta lentitud s'aprenen les lliçons de la deterioració ambiental. (109)

-Una ciència que pretengui oferir solucions als grans afers, necessàriament hauria de sumar tot el que ha generat el coneixement en les altres àrees del saber, incloent-hi la filosofia i l'ètica social. (110)

-La cultura ecològica (...) hauria de ser una mirada distinta, un pensament, una política, un programa educatiu, un estil de vida i una espiritualitat que conformin una resistència davant l'avanç del paradigma tecnocràtic. (...) Buscar només un remei tècnic a cada problema ambiental que sorgeixi, és aïllar coses que en realitat estan entrelaçades, i amagar els veritables i més profunds problemes del

sistema mundial. (111)

-Ningú no pretén tornar a l'època de les caveres, però sí que és indispensable minorar la marxa per a mirar la realitat d'una altra manera, recollir els avenços positius i sostenibles, i alhora recuperar els valors i els grans fins arrasats per un desenfrenament megalòman. (114)

-No hi haurà una nova relació amb la natura sense un nou ésser humà. No hi ha ecologia sense una adequada antropologia. (118)

-Atès que tot està relacionat, tampoc no és compatible la defensa de la natura amb la justificació de l'avortament. No sembla factible un camí educatiu per a acollir els éssers febles que ens envolten, que a vegades són molestos o inoportuns, si no es protegeix un embrió humà encara que la seva arribada sigui causa de molèsties i dificultats. (120)

-No podem pensar que els projectes polítics o la força de la llei seran suficients per a evitar els comportaments que afecten l'ambient, perquè, quan és la cultura la que es corromp i ja no es reconeix cap veritat objectiva o uns principis universalment vàlids, les lleis només s'entendran com a imposicions i com a obstacles a evitar. (123)

-Ajudar els pobres amb diners ha de ser sempre una solució provisional per a resoldre urgències. El gran objectiu hauria de ser sempre permetre'ls una vida digna a través del treball. (128)

-Les autoritats tenen el dret i la responsabilitat de prendre mesures de clar i ferm suport als petits productors i a la varietat productiva. Perquè hi hagi una llibertat econòmica de la qual tots efectivament es beneficiïn, a vegades pot ser necessari posar límits als qui tenen majors recursos i poder financer. (129)

-El Catecisme ensenya que (...) «és contrari a la dignitat humana fer sofrir inútilment els animals i sacrificar sense necessitat llurs vides».[1] Tot ús i experimentació «exigeix un respecte religiós de la integritat de la creació». (130)

-No és possible frenar la creativitat humana. (...) Al mateix temps, no poden deixar de replantejar-se els objectius, els efectes, el context i els límits ètics d'aquesta activitat humana que és una forma de poder amb alts riscos. (131)

-És difícil emetre un judici general sobre els desenvolupaments de transgènics, vegetals o animals, mèdics o agropecuaris, ja que poden ser molt diversos entre ells i requerir distintes consideracions. (133)

IV. Una ecologia integral

-No hi ha dues crisis separades, una d'ambiental i una altra de social, sinó una sola i complexa crisi socio-ambiental. Les trajectòries per a la solució requereixen una aproximació integral per a combatre la pobresa, per a retornar la dignitat als exclosos i simultàniament per a protegir la natura. (139)

-Juntament amb el patrimoni natural, hi ha un patrimoni històric, artístic i cultural, igualment amenaçat. És part de la identitat comuna d'un lloc i una base per a construir una ciutat habitable. (143)

-La desaparició d'una cultura pot ser tant o més greu que la desaparició d'una espècie animal o vegetal. La imposició d'un estil hegemònic de vida lligat a un mode de producció pot ser tan danyosa com l'alteració dels ecosistemes. (145)

-Fa falta tenir cura dels llocs comuns, els marcs visuals i les fites urbanes que acreixen el nostre sentit de pertinença, la nostra sensació d'arrelament, el nostre sentiment de «ser a casa» dins la ciutat que ens conté i ens uneix. (151)

-No sols els pobres, sinó una gran part de la societat sofreixen serioses dificultats per a accedir a un habitatge propi. La possessió d'un habitatge té molt a veure amb la dignitat de les persones i amb el desenvolupament de les famílies. És una qüestió central de l'ecologia humana. (152)

-Molts especialistes coincideixen en la necessitat de prioritzar el transport públic. Però algunes mesures necessàries difícilment seran pacíficament acceptades per la societat sense una millora substancial d'aquest transport, que en moltes ciutats significa un tracte indigne a les persones a causa de l'aglomeració, la incomoditat o la baixa freqüència dels serveis i la inseguretat. (153)

-L'estat d'abandonament i oblit que sofreixen també alguns habitants de zones rurals, on no arriben serveis essencials, i hi ha treballadors reduïts a situacions d'esclavitud, sense drets ni expectatives d'una vida més digna. (154)

-LL'acceptació del propi cos com a do de Déu és necessària per a acollir i acceptar el món sencer com a regal del Pare i casa de tots (...) Aprendre a rebre el propi cos, a tenir-ne cura i a respectar-ne els significats, és essencial per a una veritable ecologia humana. (155)

-L'ecologia humana és inseparable de la noció de bé comú, un principi que aconsegueix un rol central i unificador en l'ètica social. (156)

-Ja no n'hi ha prou de dir que hem de preocupar-nos per les futures generacions. Es requereix advertir que el que està en joc és la nostra pròpia dignitat. Som nosaltres els primers interessats a deixar un planeta habitable per a la humanitat que ens succeirà. És un drama per a nosaltres mateixos, perquè això posa en crisi el sentit del propi pas per aquesta terra. (160)

-Les prediccions catastròfiques ja no poden ser mirades amb menyspreu i ironia. A les pròximes generacions podríem deixar-los massa escombraries, deserts i brutícia. (161)

-No cal que imaginem solament els pobres del futur; n'hi ha prou de recordar els pobres d'avui, que tenen pocs anys de vida en aquesta terra i no poden continuar esperant. (162)

V. Algunes línies d'orientació i acció

-Per a afrontar els problemes de fons, que no poden ser resolts per accions de països aïllats, és indispensable un consens mundial que porti, per exemple, a programar una agricultura sostenible i diversificada, a desenvolupar formes renovables i poc contaminants d'energia, a fomentar una major eficiència energètica, a promoure una gestió més adequada dels recursos forestals i marins, a assegurar a tothom l'accés a l'aigua potable. (164)

-Sabem que la tecnologia basada en combustibles fòssils molt contaminants necessita ser reemplaçada progressivament i sense demora. (...) Tanmateix, en la comunitat internacional no s'aconsegueixen acords suficients sobre la responsabilitat dels qui han de suportar els costos de la transició energètica. (165)

-Les Cimeres mundials sobre l'ambient dels darrers anys no han respost a les expectatives perquè, per falta de decisió política, no han obtingut acords ambientals globals realment significatius i eficaços. (166)

-L'estratègia de compravenda de «bons de carboni» pot donar lloc a una nova forma d'especulació, i no servir per a reduir l'emissió global de gasos contaminants. (171)

-Els països pobres necessiten tenir com a prioritat l'erradicació de la misèria i el desenvolupament social dels seus habitants; encara que hagin d'analitzar el nivell escandalós de consum d'alguns sectors privilegiats de la seva població, i controlar més bé la corrupció. (172)

-Fan falta marcs reguladors globals que imposin obligacions i que impedeixin accions intolerables, com el fet que països poderosos expulsin a altres països residus i indústries altament contaminants. (173)

-Esdevé indispensable la maduració d'institucions internacionals més fortes i eficaçment organitzades, amb autoritats designades equitativament per acord entre els governs nacionals, i dotades de poder per a sancionar. (175)

-La grandesa política es mostra quan, en moments difícils, s'actua per grans principis i pensant en el bé comú a llarg termini. Al poder polític li costa molt assumir aquest deure en un projecte de nació. (178)

-Es poden facilitar formes de cooperació o d'organització comunitària que defensin els interessos dels petits productors i preservin els ecosistemes locals de la depredació. És tant el que sí que es pot fer! (180)

-En tota discussió a propòsit d'una iniciativa, una sèrie de preguntes haurien de plantejar-se amb vista a discernir si conduirà a un veritable desenvolupament integral: Per a què? Per què? On? Quan? De quina manera? Per a qui? Quins són els riscos? Amb quin cost? Qui paga els costos i com ho farà? (185)

-L'Església no pretén definir les qüestions científiques ni substituir la política, però invito a un debat honest i transparent, perquè les necessitats particulars o les ideologies no afectin el bé comú. (188)

-La crisi financera de 2007-2008 era l'ocasió per al desenvolupament d'una nova economia més atenta als principis ètics i per a una nova regulació de l'activitat financera especulativa i de la riquesa fictícia. Però no hi va haver una reacció que portés a repensar els criteris obsolets que continuen regint el món. (189)

-Els mitjans mitjans són només una petita demora en l'ensorrament. Simplement es tracta de redefinir el progrés. Un desenvolupament tecnològic i econòmic que no deixa un món millor i una qualitat de vida integralment superior no pot considerar-se progrés. (194)

-La Política i l'economia tendeixen a culpar-se mútuament pel que es refereix a la

pobresa i a la degradació de l'ambient. Però el que s'espera és que reconeguim els seus propis errors i trobin formes d'interacció orientades al bé comú. (198)

-La major part dels habitants del planeta es declaren creients, i això hauria de provocar a les religions d'entrar en un diàleg entre elles orientat a la protecció de la natura, a la defensa dels pobres, a la construcció d'una xarxa de respecte i de fraternitat. (201)

VI. Educació i espiritualitat ecològica

-No tot està perdut, perquè els éssers humans, capaços de degradar-se fins a l'extrem, també poden sobreposar-se, tornar a optar pel bé i regenerar-se, més enllà de tots els condicionaments mentals i socials que els imposin. (...) No hi ha sistemes que anul·lin per complet l'obertura al bé, a la veritat i a la bellesa, ni la capacitat de reacció que Déu continua encoratjant des del dedins dels cors humans. A cada persona d'aquest món li demano que no oblidï aquesta dignitat seva que ningú no té dret a prendre-li. (205)

-Un canvi en els estils de vida podria arribar a exercir una sana pressió sobre els qui tenen poder polític, econòmic i social. És el que passa quan els moviments de consumidors aconsegueixen que deixin d'adquirir-se certs productes i així es tornen efectius per a modificar el comportament de les empreses, forçant-les a considerar l'impacte ambiental i els patrons de producció. (206)

-Si una persona, encara que la pròpia economia li permeti consumir i gastar més, habitualment s'abriga una mica en lloc d'encendre la calefacció, això suposa que ha incorporat conviccions i sentiments favorables a la cura de l'ambient. (...) El fet de reutilitzar alguna cosa en lloc de llençar-ho ràpidament, a partir de profundes motivacions, pot ser un acte d'amor que expressi la nostra pròpia dignitat. (211)

-Totes les comunitats cristianes tenen un rol important a complir en aquesta educació. Espero també que en els nostres seminaris i cases religioses de formació s'eduqui per a una austeritat responsable, per a la contemplació agraïda del món, per a la cura de la fragilitat dels pobres i de l'ambient. (214)

-Hem de reconèixer que alguns cristians compromesos i orants, sota una excusa de realisme i pragmatisme, solen burlar-se de les preocupacions pel medi ambient. (...) Els fa falta llavors una *conversió ecològica*, que implica deixar brotar totes les conseqüències del seu trobament amb Jesucrist en les relacions amb el món que ens envolta. Viure la vocació de ser protectors de l'obra de Déu és part essencial d'una existència virtuosa, no consisteix en quelcom opcional ni en un aspecte secundari de l'experiència cristiana.. (217)

-Aquesta conversió (...) en primer lloc implica gratitud i gratuïtat, és a dir, un reconeixement del món com un do rebut de l'amor del Pare, que provoca com a conseqüència actituds gratuïtes de renúncia i gestos generosos encara que ningú no els vegi o els reconegui. (220)

-L'espiritualitat cristiana proposa una manera alternativa d'entendre la qualitat de vida, i encoratja un estil de vida profètic i contemplatiu, capaç de gaudir profundament sense obsessionar-se pel consum. És important incorporar un vell ensenyament, present en diverses tradicions religioses, i també en la Bíblia. (222)

-La sobrietat, que es viu amb llibertat i consciència, és alliberadora. No és menys

vida, no és una baixa intensitat sinó tot al contrari. (...) La felicitat demana saber limitar algunes necessitats que ens atordeixen, quedant així disponibles per a les múltiples possibilitats que ofereix la vida. (223)

-Cap persona no pot madurar en una felicitat sobrietat si no està en pau amb si mateix. (225)

-Una expressió d'aquesta actitud és aturar-se a donar gràcies a Déu abans i després dels àpats. Proposo als creients que reprenguin aquest valuós costum i el visquin amb profunditat. (227)

-L'Eucaristia és també font de llum i de motivació per a les nostres preocupacions per l'ambient, i ens orienta a ser custodis de totes les coses creades. (236)

-Perquè la persona humana més creix, més madura i més se santifica a mesura que entra en relació, quan surt de si mateixa per viure en comunió amb Déu, amb els altres i amb totes les criatures. (...)Tot està connectat, i això ens invita a madurar una espiritualitat de la solidaritat global que brota del misteri de la Trinitat. (240)

-Caminem cantant. Que les nostres lluites i la nostra preocupació per aquest planeta no ens prenguin el goig de l'esperança. (244)